

**ELLY
KOSTER**

Dubbelhartig

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag: Studio Bloss, Arnhem
Omslag Groteletter-editie: Mat-Zet bv, Soest
Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Dubbelhartig

ISBN 978-94-6204-130-1
CUPIDO – GROOT 029

© 2015 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Ingrid en Laura,
weet dat ik onbeschrijflijk blij ben
met dochters zoals jullie.

PROLOOG

De man verkeerde in shocktoestand. Hij staarde in de diepte en merkte niets van de bedrijvigheid om zich heen. Zwaailichten doorbraken de avond-schemering en verlichtten met een constant ritme de plek waar hij stond. Hulpdiensten liepen af en aan en het krakende, blikken geluid van portofoons klonk als een vreemd soort taal in zijn oren. Een scherpe rooklucht kringelde vanuit de diepte omhoog en vulde zijn neusgaten, maakte zijn keel droog en schor, maar het drong niet tot hem door. Het enige wat hij zag waren de smeulende resten van het autowrak dat onder in het ravijn lag.

Het kon niet waar zijn, dacht hij wanhopig. Het kon echt niet waar zijn... Die zin bleef zich in zijn hoofd herhalen. Het moest een nachtmerrie zijn. Een afschuwelijke, levensechte nachtmerrie waar hij deel van uitmaakte. Straks zou hij wakker worden, haar opbellen en haar vrolijke, lieve stem horen die hem vertelde dat het prima met haar ging en dat er helemaal niets aan de hand was.

Jij bent de oorzaak, zei een beschuldigende stem.

De stem van zijn geweten. Jij hebt haar hierin betrokken.

Nee! dacht hij vertwijfeld. Nee! Er gleed een ijskoude rilling langs zijn rug. Hij had haar alleen maar willen helpen een naam op te bouwen, haar een kans willen geven een goede deal te sluiten. Maar die ene kans was haar fataal geworden. Dat had hij toch ook niet kunnen voorzien?

Dat had je wel gekund, zei de verwijtende gewetensstem. Je had haar nooit met hem kennis moeten laten maken. Nooit...

Hoe moest hij het de familie vertellen? Hij kon toch niet zoiets vreselijks als deze waarheid aan het licht brengen? Het lichaam van de man begon te schokken en zijn ademhaling ging met horten en stoten. Emoties probeerden zich een weg naar buiten te banen. Hij slikte heftig om zijn verdriet tegen te houden en keek naar de avondhemel die zich boven hem uitstreckte. Hier en daar flonkerde een ster. Dat was ze geweest: zijn eigen flonkerende ster. Het goedlachse en altijd vrolijke meisje dat was uitgegroeid tot een mooie, evenwichtige vrouw met een hulpvaardig en optimistisch karakter. Hij was zo trots op haar geweest.

Weg was ze. In één klap weg. De man merkte niet

dat er tranen over zijn wangen stroomden.

“Meneer?” De stem leek van heel ver te komen. Hij voelde hoe iemand een hand op zijn schouder legde. “Misschien kunt u beter even gaan zitten. Komt u maar mee.”

Iemand begeleidde hem naar een wachtende ambulance en sloeg een deken om zijn schouders. Nu pas merkte hij dat hij rilde, maar niet van de kou. Hij verborg zijn hoofd in zijn handen. Het was alsof er zich een ijzige hand om zijn hart had geklemd. Een die ervoor zorgde dat zijn hart nooit meer de warmte zou voelen die hij gevoeld had, iedere keer als hij in haar gezelschap was geweest.

Wat moest hij doen, dacht hij ontredderd. Moest hij de werkelijke oorzaak van het ongeval geheimhouden? Kon hij daarmee leven?

Nee, zei zijn geweten. Je moet ervoor zorgen dat de echte verantwoordelijke zijn straf niet ontloopt.

Hij schrok van zijn eigen gedachten. Hoe moest hij dat aanpakken? Er zouden vast geen bewijzen te vinden zijn. Bovendien was hij hier zelf tot over zijn oren in betrokken geraakt. Was hij zo moedig om zoiets aan te kunnen?

Ja, wacht op het juiste moment, antwoordde hij

zichzelf. Als het om haar gaat zul je – ook al duurt het misschien jaren – uiteindelijk zo moedig zijn. Heftig snikkend liet hij zijn emoties de vrije loop.

HOOFDSTUK 1

Drie jaar later

Vandaag, juist vandaag, had het een geweldige, onvergetelijke, feestelijke – en zo kon Tara nog wel even doorgaan – dag moeten worden. Een dag vol met plezier en verrassingen: haar verjaardag.

Ja, een verrassing was het zeker toen Nick haar vertelde dat hij het huis wilde verkopen. Het mooie vakantiehuis dat tegen de berghelling gebouwd lag en waar ze een paar keer per jaar naartoe reisden om samen hun schaarse vrije momenten in alle rust te kunnen doorbrengen. Het was Tara's lievelingsplek. Een plek waar ze zich helemaal thuis voelde en waar ze energie en inspiratie opdeed voor haar werk en plannen maakte voor de toekomst. Zowel van die plannen als van die toekomst was weinig overgebleven.

Tara staarde somber vanaf de grote houten veranda naar het zomergroene dal dat zich tussen de met groen begroeide bergen voor haar uitstreckte. In de verte doemden de besneeuwde bergpieken van de Jotunheimen op, maar de schoonheid van

de omgeving ontging haar op dit moment volledig.

Een verjaardag hoorde je met familie en vrienden te vieren, maar dit jaar liep alles anders. Dit jaar stond ze moederziel alleen op het terras van haar vakantiewoning en was er niemand om haar te feliciteren of te verrassen. Dian, haar zus, had aangeboden met haar mee te gaan, maar Tara had gezegd dat dit iets was wat ze alleen moest doen.

Dus geen verjaardagsbezoek, alleen de presentjes die haar ouders en Dian aan haar hadden meegegeven. Ze hadden haar opgebeld, maar dat had het alleen maar moeilijker gemaakt. Vooral toen het gesprek beëindigd was en ze naar het kille apparaatje keek dat haar even daarvoor nog de vertrouwde stemmen van haar ouders en haar zus had laten horen. Er waren lieve sms'jes van haar vriendinnen geweest met felicitaties en de belofte een geweldig feest te organiseren zodra ze weer thuis was gekomen. Maar dit jaar geen rode rozen waaraan een kaartje hing met de tekst: *Voor mijn allerliefste Tara. Laat deze rozen een kleine indicatie zijn van mijn liefde voor jou, want het is niet in woorden uit te drukken hoeveel ik van je hou.*

O ja, die tekst, daar was ze zo blij mee geweest.

En, o ja, het was zeker niet in woorden uit te drukken hoeveel Nick van haar gehouden had: nul komma nul, *zero, nada, niente* oftewel, niet.

Tara's handen klemden zich om de balustrade, waarmee de veranda omgeven was. Haar eens zo schijnbaar perfecte leven was tweeëndertig jaar lang zonder ernstige tegenslagen verlopen en de enkele horde die ze zo nu en dan was tegengekomen, had ze zonder al te veel moeite weten te nemen. Ze beschikte over een behoorlijke dosis optimisme, maar helaas was daarvan de laatste tijd weinig overgebleven. Ja, ze begreep maar al te goed dat het leven haar een flinke loer had gedraaid. Een loer in de vorm van Nick Bovenkamp. Tara zuchtte, draaide zich van het uitzicht af en liep het uit hout opgetrokken huis binnen. Verhuisdozen stonden her en der over de vloer verspreid en zowel de eetkamer- als de salontafel lag bezaaid met allerlei dingen; haar eigendommen, die ze nog moest inpakken. De vraag was hoe ze alles in haar Mini Cooper moest proppen. Als het niet zou lukken stuurde Nick de boel maar naar haar toe. Op zijn kosten uiteraard, dacht ze er grimmig achteraan.

Ze griste een fotolijstje van de wand en keek naar

het lachende, zongebruinde gezicht van Nick met daarnaast – en dat was nog erger – een gelukzalig lachende versie van zichzelf. “Jij stomme, achterbakse...”

Nijdig smet ze de foto van zich af en het lijstje kwam kletterend op de vloer terecht. Het glas knapte in vlijmscherpe, puntige scherven uiteen. Net zo vlijmscherp als Nick kon zijn.

Tara liet zich op de vloer zakken en viste met trillende vingers de foto tussen de scherven vandaan. Ze scheurde het papier doormidden zodat Nick en zij van elkaar gescheiden werden. Daarna versnipperde ze Nick in tientallen kleine stukjes en dat bezorgde haar een zekere mate van voldoening, maar lang niet de voldoening die ze voor ogen had. De voldoening die ze zou willen voelen wanneer ze tegen Nick zou kunnen zeggen: “Zie je hoe goed het met mij gaat? Ik mis je geen moment, nog nooit gedaan ook. En weet je, het kan me geen moer schelen wat je hebt uitgevreten, want ik heb nooit echt iets om je gegeven. Ik ben veel gelukkiger zonder jou. O ja, ik ben blij dat we uit elkaar zijn!”

Dat laatste was deels waar. De rest was gelogen. Tara voelde tranen achter haar oogleden branden.

Nick had het recht niet om haar zo ongelukkig te maken. Zijn leven ging gewoon door en haar leven was, net als de papiersnippers, in tientallen stukken uit elkaar gescheurd.

Met wilde gebaren schraapte ze de snippers bij elkaar, krabbelde van de vloer overeind en liep met de snippers in haar tot een vuist gebalde hand naar buiten. Ze klauterde de met boterbloemen bezaaide helling naast het huis op tot een punt waar de wind vrij spel had. Vanaf dit punt was het uitzicht nog mooier, tekenden de bergpieken zich nog imposanter tegen de blauwe hemel af, maar Tara zag niets van dit alles. Ze stak haar vuist in de lucht en spreidde haar vingers. De wind tilde de snippers op en joeg de stukjes papier als kleine, gekleurde sneeuwvlokken door het luchtruim heen.

“Nick Bovenkamp, ik hoop dat jij iemand tegenkomt die net zo op jouw hart trapt als jij dat op dat van mij hebt gedaan. En ik hoop dat de pijn dan nog veel erger zal zijn dan de pijn die ik nu voel.” Boos en tot in haar ziel gekwetst keek Tara de snippers na totdat ze bijna niet meer te onderscheiden waren. Kon ze Nick maar net zo makkelijk uit haar leven laten fladderen als de papiersnippers, zodat ze nooit meer aan hem behoefde te denken en hem

nooit meer tegen hoefde te komen. Maar Nick zou ze voorlopig nog regelmatig tegen het mooie lijf lopen.

“Doet dat pijn?” klonk plotseling een heldere kinderstem achter haar. Ze draaide zich om en zag een jongen van een jaar of acht bezorgd naar haar kijken.

“Wat?” vroeg Tara, bozer dan in haar bedoeling lag en een beetje verbaasd dat er zomaar een kleine jongen uit het niets leek te zijn opgedoken.

Maar de jongen leek zich door haar norse houding niet uit het veld te laten slaan. “Doet het pijn als er iemand op je hart trapt?” De jongen keek haar zo mogelijk nog bezorgder aan.

De tranen schoten Tara opnieuw in de ogen bij het zien van de kleine jongen die haar zo serieus aankeek. “Nou, eh...” hakkelde ze en probeerde haar tranen weg te slikken. “Je trapt niet echt op iemands hart.” Ze legde automatisch een hand op de plek waar haar hart zat. “Niet met je voet of zo... Het is...” Hoe moest ze dat nu uitleggen? “Ben je wel eens verliefd geweest?”

De jongen leek even na te denken. “Eh... ja,” zei hij aarzelend. “Ik ben verliefd op Hannah. Maar dat mag je niet tegen mijn vader en ook niet tegen

Koen zeggen, hoor,” liet hij Tara meteen weten.

“Aha, Hannah... Ik zal niets tegen je vader en Koen zeggen. Beloofd,” zei Tara, al had ze geen idee wie Koen was, maar dat maakte niet uit. “En hoe heet jij?”

“Ik heet Jesse.”

“Hallo, Jesse.” Tara stak glimlachend haar hand uit. “Ik ben Tara. Heb ik jou al niet eens eerder hier in de buurt gezien?”

Jesse knikte en schudde haar de hand. “Ik zit in een huis daar verderop.” Hij gebaarde in de richting van het dal. “Maar hoe zit het nou met dat hart?” vroeg hij zich fronsend af.

“Zullen we naar beneden lopen?” stelde Tara voor.

“Dan leg ik je ondertussen uit wat ik daarmee bedoelde.”

Jesse knikte en gezamenlijk daalden ze al pratend de helling af tot aan Tara’s woning.

“Dus je bent nu helemaal alleen?” vroeg Jesse zodra ze de woning bereikt hadden.

“Ja,” knikte Tara, “en dat nog wel op mijn verjaardag.” Dat laatste had ze niet willen zeggen, maar het ontschoot haar zomaar.

“Ben je jarig?” Jesse keek haar met grote ogen aan.

“Maar dat is toch helemaal niet leuk als je dan al-

leen bent? Wie zorgt er dan voor taart en cadeautjes?”

Tara's stem trilde een beetje toen ze antwoordde: “Die krijg ik later, als ik weer thuis ben in Nederland.” Ze haalde diep adem. “Ik moet hier nu eerst alles inpakken, want dit huis wordt verkocht.”

“Ga je hier weg? Nu we elkaar net kennen?” Jesse klonk teleurgesteld.

Tara keek naar het springerige roodblonde haar van de jongen en de paar eigenwijze sproeten op en rondom zijn neus die hem een kwajongensachtig uiterlijk bezorgden.

Leuk joch, dacht ze bij zichzelf.

Ze glimlachte een beetje droevig. “Ja, maar ik blijf hier nog een poosje voordat ik weer naar Nederland terugga. Dus, misschien komen we elkaar nog eens tegen.”

“Dat zou leuk zijn,” vond Jesse. “Wij gaan nog lang niet weg. Ik heb nu zomervakantie.”

Tara wilde net vragen hoelang hij dan bleef, maar Jesse was haar voor. “Ik moet weer naar Koen terug, anders weet hij niet waar ik ben.” Hij maakte zich snel uit de voeten en Tara keek hem na terwijl hij heuvelafwaarts holde.

Misschien was Koen zijn broertje... Ja, een leuk joch, dacht ze nog een keer en dwong zich daarna weer verder te gaan met de vervelende taak – het verwijderen van haar gelukkige verleden – die binnen op haar wachtte.

* * *

Marije ijsbeerde handenwringend door de kamer. Ze was geen type dat vreemdgaan als iets vanzelfsprekends beschouwde, ze was juist altijd degene die had geroepen dat je een relatie niet zomaar zonder slag of stoot moest opgeven. En zie wat er nu gebeurd was: hier stond ze in een hotelkamer, een chique kamer dat wel, onder het mom dat ze een bespreking met een zakenrelatie had. Dat laatste was niet gelogen. Ze hadden elkaar via hun werk leren kennen. Het was alleen niet de bedoeling geweest dat er uit die zakelijke ontmoetingen meer voortkwam dan een goede overeenkomst waar beide partijen baat bij hadden. Ja, er was inderdaad een goede overeenkomst uit voortgekomen met daarnaast diverse afspraken op liefdesgebied.

Dat het nu zover was gekomen dat ze haar man be-

droog was niet iets om trots op te zijn. Maar zo ging dat in het leven, suste ze haar geweten. Twee mensen ontmoetten elkaar en het klikte. Het missende puzzelstukje viel op zijn plaats. Want dat was het, ze had in haar relatie al een tijdlang het gevoel gehad dat er iets miste.

De eerste keer dat ze hem was tegengekomen, was ze meteen als een blok voor hem gevallen. De passie die in haar eigen huwelijk was weggeëbd had hij weer in alle hevigheid doen oplaaien. Ze had niet geweten dat ze nog zo hartstochtelijk lief kon hebben.

Marije zuchtte diep. Vroeg of laat zou ze het haar man moeten vertellen en dat was geen makkelijke opgave. Op het juiste moment wachten om vervelend nieuws te vertellen klonk als iets onwaarschijnlijk, want goedbeschouwd was het voor dit soort nieuws nooit het juiste moment. Maar daar wilde ze nu nog even niet aan denken.

Ze trok haar kleren uit en viste een zwart, kanten gevalletje uit haar tas dat de naam nachtpon niet mocht dragen. Ze wurmde zich erin, trok daarna een paar zwarte kousen aan waarvan de bovenkant afgezet was met kant en maakte de kousen aan een eveneens zwarte kanten jarretel vast. Als

laatste trok ze zwarte pumps aan die haar benen veel langer deden lijken dan ze in werkelijkheid waren. Ze bekeek zichzelf keurend in de spiegel van de kaptafel. Frivool, maar beslist niet verkeerd, dacht ze tevreden. Haar volle borsten kwamen goed uit in het diep uitgesneden décolleté. Ze had een volslank figuur, maar wel met de rondingen op de juiste plekken. Ze borstelde haar blonde haar tot het glansde en werkte haar make-up bij, waarbij ze haar ogen iets meer aanzette dan anders en wierp zichzelf een uitdagende blik in de spiegel toe. Nu nog een gewaagde rode lippenstift om het compleet te maken. Ze had haar nagels vanmorgen alvast dezelfde intense kleur gegeven. Hij hield van een beetje extravagant en zij eigenlijk ook wel, zo nu en dan. Marije bekeek het resultaat nog een keer kritisch en besloot dat ze er prima mee door kon.

Er werd op de deur geklopt en ze schrok. Ze was nog steeds bang dat iemand hen zou betrappen.

“Roomservice!” hoorde ze aan de andere kant van de deur roepen.

Shit, zij had niets besteld en nu stond ze hier in vol ornaat. Zoals ze er nu uitzag kon ze de deur toch niet openen?

Er werd nog een keer geklopt.

‘Eh... momentje!’ riep ze in de richting van de deur. Ze graaide een bij het hotel horende badjas ergens vandaan en drapeerde het kledingstuk om zich heen. Zo, dat was beter. Degene aan de andere kant van de deur hoefde haar niet in een doorschijnend ultrakort niemendalletje te zien. Voorzichtig trok ze de deur open.

“Hallo, schoonheid...”

“O... jij bent het!” riep Marije opgelucht uit en keek lachend naar de goedgeklede man die achter een trolley met lekkernijen stond.

“Wie dacht je dan dat het was?” vroeg hij en duwde de trolley de kamer in.

Marije sloot de deur en haalde haar schouders op. Terwijl zij haar blik over een ijsemmer met een fles champagne en de schaaltes met delicatessen liet dwalen, nam hij haar van top tot teen op.

“Wat zit er onder die badjas verborgen?” Hij lachte schalks naar haar.

Zijn lach zorgde ervoor dat haar hart een slag overleek te slaan en dat haar benen plotseling van was leken. En zijn ogen... Marije slikte. Ze moest er nog steeds aan wennen dat ze heimelijke, span-